



Naši milí čtenáři,

právě držíte v rukách již 4. číslo našeho třídního časopisu. A možná i poslední, kdo ví? Uvidíme... Vyzpovídali jsme pana starostu, rozhovor s ním otiskujeme zde. V pravidelné anketě jsme vyzvídali, jaké dobré i špatné zážitky mají děti spojené se školou. Pozdrav z gymplu nám posílá naše bývalá spolužačka Julinka, ožila opět školní drbna a přináší vybrané informace o tom, co se událo. A nakonec uveřejňujeme příspěvky ze školní literární soutěže. Tak hurá do čtení!

Vaši šestáci

(9 holek + 4 kluci = 6. třída)

Ahoj všichni,

už uběhl skoro celý jeden školní rok, co jsme já, Andulka a Adina odešly na gympl do Vimperka.

Ve třídě je nás 22, což je o trochu více než na Stachách:) Moc se mi po vás stýská!

Máme super třídu, ale s Vámi jsem byla od 1. třídy ZŠ. Na to se těžko zapomíná. ♥ Doufám, že se vám dobře daří a že jste pořád tak super. Věřím, že se brzy uvidíme! Přeji Vám, ať se máte dobře!

Julča Vališová

P. S. Snad Vás učitelé moc nešťvou:)

Školní drbna aneb něco málo ze školního dění

Zeptali jsme se deváťáků, na jakou školu půjdou od září studovat:

Ellen Předotová – Střední pedagogická škola Prachatic
Honza Kortus – SOŠ a SOU Sušice
Honza Žižka – SOŠ a SOU Sušice
Honza Vácha – SOŠ a SOU Sušice
Lucie Vališová – Gymnázium Vimperk
Lucie Špiclová – SŠ a JŠ Volyně
Veronika Latislavová – SŠ a VŠ Cestovního ruchu
Tadeáš Kortus – SPŠ Volyně
Šimon – SŠ Vimperk
Mikuláš Jůzek – SOU Strakonice



ATLETIKA

Vyrazili jsme v 7:30 od školy. Eva, Julča a Olda jeli s panem učitelem a Jana, Pája, Domča jely s Páji dědou. Když jsme vyjžděli do Prachatic, pan učitel jel odvézt pračku do opravny. Přijeli jsme na stadion okolo 8. hodiny. My jsme se rozcvičily, ale Olda si místo rozcvičky povídal s Páji dědou. Po rozcvičení začala první disciplína – 60 m. Když holky čekaly, než odběhneme 600 metrů, běhaly tam po rampách. Poté bylo vyhlášení. Holky byly třetí. Docela jsme se divily, protože nás bylo 5. Olda se moc neměl, byl sám a dopadl jako poslední. Pak jsme jeli domů s ledovou tříští. Zúčastnili se Eva, Julča, Pája, Domča, Jana a Olda.

ZDRAVOTNÍ SOUTĚŽ

V půl osmé jsme se sešli na autobusovém nádraží. Ve Zdíkově k nám nastoupily děti ze Zdíkova. Cesta do Prachatic byla zajímavá, v autobuse jsme se mačkali jako sardinky. Když jsme dorazili na místo, tak paní učitelka došla pro svačinu a pití. Potom jsme se seřadili podle týmů. Paní z Českého červeného kříže měla asi desetiminutový proslov. A pak se šlo soutěžit. Bylo pět stanovišť a tři hasičské. Potom co všichni dosoutěžili, bylo vyhlášení. A byly jsme rády, že jsme nebyly poslední. Po vyhlášení jsme jeli autobusem do Vimperka. Ve Vimperku jsme si rozdali ceny a dali zmrzlinu nebo ledovou tříšť. Linkovým autobusem jsme dojeli na Stachy a tam si šel každý po svém.

STARŠÍ TÝM – Anna Kortusová, Tereza Kubičková, Jana Randáková a Dita Štěpánová

MLADŠÍ TÝM – Vanesa Chludilová, Vlastimil Kadrnožka, Adéla Předotová a Viktorie Valičová

Anketa

Jaký dobrý zážitek máš spojený se školou?
Jaký špatná zážitek máš spojený se školou?

😊 Nejlepší zážitek byl, když jsme jeli na florbalový turnaj.

☹ Nejhorší zážitek je pokaždé, když končí prázdniny.

Vítek

😊 Nejlepší zážitek je, když jedeme na výlet (Lipno, Praha...)

☹ Nejhorší zážitek je vždy, když píšeme test.

Veru

😊 Nejlepší vzpomínku mám na výlet do Prahy na Magickou fontánu. V zimě jsem si užila lyžák a naučila jsem se snowbordovat.

☹ Těžký učení.

Anička

😊 Poslední den školy v páté třídě a soutěž mladý zdravotník.

☹ Když jsem byla nemocná na Vánoce.

Dita

😊 Jak jsme jeli do České televize.

☹ Když jsme jeli na plavání, protože mě to nebavilo.

Eli Ž.

😊 Když jsme byli na výletě v Praze na Magické fontáně.

☹ Když píšeme test hned další den, jak přijedeme z výletu.

Adam

😊 Že máme volnou hodinu a jdeme ven.

☹ Že máme vstávat v 6 nebo v 7 a musíme jít do školy. Máme málo tělocviku a málo minut na přestávku. V týdnu píšeme 1 nebo 2 testy.

Denis

😊 Výlet do Prahy autobusem, jízda metrem, návštěva České televize. Viděli jsme, jak se natáčí pořady.

☹ Učení se na testy.

Sandra

😊 Výlet do Prahy minulý rok.

☹ Když jsme nemohli na třídním výletě ponocovat.

M.L.

- ☺ Dostal jsem jedničku z dějáku.
☹ Kamarádovi se v chatce udělalo špatně.

Jirka

- ☺ Výlety.
☹ Psaní testů.

Z.K.

- ☺ Výlet do Prahy na Magickou fontánu.
☹ Nic konkrétního mě nenapadá.

D.S.

- ☺ Výlet do Prahy, výlet do Sušice.
☹ X

Kuba

- ☺ Výlet do Prahy minulý rok.
☹ -

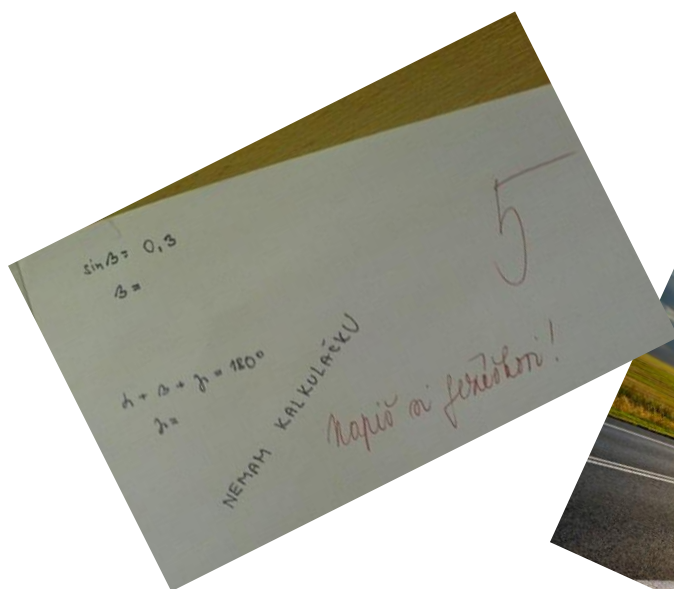
Terka

- ☺ Výlet v 6. třídě se spolužáky.
☹ Když jsme šli na Svatobor.

T.

- ☺ Výlety.
☹ Žádné.

Tomáš



Rozhovor s panem starostou

Kam jste chodil na školu?

Do 4. třídy do Zdíkovce, odkud také pocházím, na další stupeň základní školy do Zdíkova, potom jsem byl ve Volyni na střední průmyslové škole. Vysokou školu jsem dělal v Praze. U samotné školy to však nikdy nekončí, průběžně jsem musel absolvovat různé semináře a autorizační zkoušky, které jsem potřeboval pro svoji práci. I v dospělém životě se často člověk stane žákem.

Co Vás nejvíc bavilo ve škole za předměty?

Nejvíc mě bavil tělocvik, výtvarná výchova, český jazyk, dějepis ... Dějepis ale v učební látce tak do období 18. století, novodobé dějiny mě už tolik nebavily. Možná jsem měl rád také fyziku. U každého předmětu nakonec hodně záleží, jaký je učitel ... ☺

Který předmět jste úplně nesnášel?

Takový předmět asi nebyl, snad bych zmínil, že jsem neměl moc rád hudební výchovu, jinak mi žádný předmět vyloženě nevadil.

Dostal jste někdy na základce pětku?

To určitě a nejspíš nezůstalo jen u jedné ... ☺

Jaké je to být starostou?

Je to jiné než mnoho jiných profesí. Z hlediska času a stresu možná více náročné, ale také v mnoha případech zajímavé. Na obci velikosti Stach to představuje i poměrně široký a pestrý záběr mnoha oblastí. Počínaje ekonomikou s hospodařením obce a zajištěním financování v první řadě, přes stavební činnosti, sociální oblast, až po řešení všedních problémů našich občanů.

Proč jste chtěl být zrovna starostou?

Já jsem rozhodně neměl představu být starostou, to přinesla shoda okolností, život a čas. Pracoval jsem předtím dlouhou dobu pro obec jako zastupitel a radní. Život v obci mi nebyl lhostejný.

Čím jste ještě kromě starosty chtěl být?

Já jsem chtěl být stavařem, vystudoval jsem stavební a potom také ekonomickou školu. Po praxi na stavbách jsem byl převážnou část pracovního období projektantem, navrhoval jsem domy, pořád je ještě navrhuju a dělám znalecké posudky na ceny nemovitostí – to jsou domy a pozemky.

Máte nějaké koníčky?

Určitě... hlavně fotbal, potom tenis, lyžování, hokej a sport vůbec. Taky mám rád přírodu.

Dělal jste nějaký sport?

Na základní škole jsem dělal atletiku a fotbal. Dokud mi zdravotní stav dovolil, tak jsem hrál závodně fotbal za Sokol Stachy, kde jsme byli jako dorostenci také v krajské soutěži. Rekreačně jsem lyžoval a hrál tenis.

Které zvíře je Vaše nejoblíbenější?

Pes a kůň. Ale obecně mám rád všechna zvířata.

Vaše nejoblíbenější jídlo?

Já mám rád všechna jídla, většinou klasická česká, když jsem v zahraničí, tak rád ochutnám i místní kuchyni.

Umíte něco uvařit?

Já neumím vařit :) Možná tak kávu, čaj a míchaná vajíčka :)

Vaše nejoblíbenější pití?

Víno, pivo, vždy podle momentální nálady a chuti. Na víno rád jezdím na Moravu. Nesmí se však zapomenout ani na „obyčejnou“ vodu, protože ta je pro nás nejdůležitější.

Posloucháte nějaké písničky?

Ano, ve volných chvílích ale poměrně málo, většinou jen v autě, když jedu delší cestu.

A jaké jsou Vaše oblíbené?

Podle nálady, poslouchám všechno možné, někdy třeba i klasiku.

Máte nějakou nejoblíbenější značku bot?

Ne, to nemám, dříve, když jsem byl mladší, tak jsem samozřejmě dbal, abych měl věhlasné sportovní značky, ale dnes dávám větší důraz na vzhled bot a hlavně pohodlí.

Váš nejoblíbenější den v týdnu?

Když jsem chodil do školy, tak to byl určitě pátek odpoledne. Teď je pro mě a asi pro většinu dospělých, každý den hezký, zvláště když je prožitý s rodinou, přáteli, a navíc se také podaří udělat něco dobrého pro ostatní lidi.

Děkujeme za rozhovor!



Zázraky se dějí?

Vypadalo to jako stará a zapomenutá ...
Co to povídám, ještě jsem se vám nepředstavila. Jmenuji se Eliška Smrková a je mi čtrnáct let. Chodím do deváté třídy, kde je nás deset. Mojí nejlepší kamarádkou je Anežka Láďa Holub, Jindra Ryba, Štěpán Veverka a Venda Kos. Když se nestane zázrak, tak to u nás vypadá jako ve zvěřinci.

Nebudu se ale už dál zdržovat jmenováním lidí a přejdu rovnou k věci. Budu vám vyprávět příběh, který se na mou duši stal. Nikdo nám to nechce věřit, protože to bylo v naší škole a nemáme pro to žádný důkaz. Teda až na to, že Láďa už nemá alergií na seno, ale to nic neznamená.

Bylo pondělí a měli jsme zeměpis. Probrali jsme Česko, a tak mě paní učitelka poslala pro mapu na půdu. Nemohla jsem ji však najít a jak jsem se prodírala plakáty a mapami, najednou jsem narazila na dveře. Vypadalo to jako stará a zapomenutá skříň, tak mě napadlo, že tam možná něco najdu. Otevřela jsem vřazící dveře, ale byla tam tma, nic jsem neviděla. Rozhodla jsem se tedy, s rukama nataženými před sebou, vejít do černa. Chvilku jsem jenom šla a nic. Do ničeho jsem nenarazila. Najednou, uviděla jsem světlo, ale to se jen otevřely dveře a vešel Slávek. To se opakovalo ještě osmkrát, tedy vešla celá třída.

Šli jsme ještě pár metrů a najednou jsme byli v naší učebně zeměpisu. Postupně nám ale došlo, že tuhle místnost jsme nikdy neviděli. Byla menší, po stěnách mapy a plakáty, nad umyvadlem popraskané zrcadlo a malinké stolky byly tak zaprášené, že do jednoho z nich Monča narazila. To ale nebylo všechno, nejen že jsme byli v jiném století, měli jsme na sobě staré oblečení, jinak učenácké boty, ale i zvláštní brýle. Po rychlém vzpomínání Anežka vykřikla: „Kam jsme se to v všech všudy dostali?“

Všimla jsem si, že na křídové tabuli je krasopisně napsán rok 1939. „V tomto roce byla pro žáky poprvé otevřena budova naší dnešní školy, četla jsem o tom, když jsem studovala historii škol na Stachách,“ oznámila nám Libuška poté, co si datum také přečetla. Většinou jsou její poznatky z historie jen otravné, ale teď se to hodilo.

Hledali jsme dveře, kterými jsme vešli, ale nikde nic takového nebylo. Uběhla chvilka a došlo nám, že v tomto století asi nějakou dobu pobudeme. Byl tam opravdu bínec, a protože nejsme líné děti, začaly jsme trochu poklízet. U umyvadla visely i nějaké ručníky, tak jsem se pustila do otírání prachu, Jindra někde sebral minut a třída vypadala mnohem lépe.

Neotáleli jsme rozjímáním a hledali nějaký východ z uzavřené místnosti. Nejen proto, že jsme se chtěli dostat zpět, ale taky nás už paní učitelka určitě hledala. Otevřeli jsme okno, ale nebylo nic vidět, byla velká mlha. Jiné dveře jsme nenašli, takže jsem otevřela skříň.

„Jééé!!!“ vypískla jsem, protože z ní vyběhly myši. No a jak jsem se lekla, tak jsem utíkala, až jsem vrazila do Štěpána a ten zase do Alexe. Všichni jsme se svalili na jednu hromadu. Naštěstí jsme spadli na hromadu ručníků, sice nejsme líní, ale nepořádní pořádek ano.



Tajná komnata v naší škole

1. místo Lucie Vališová



Po tom co jsem vykřikla, vylekala se i Monča a skočila Vendovi rovnou do náruče. Ale nebojte, oni spolu chodí. Je to takový náš školní, známý páreček. Nicméně Venda to evidentně nečekal a zratil rovnováhu. Neměl však už takové štěstí jako my, protože za ním bylo to otevřené okno.

Oba se převrhli přes okno a protože celá třída držíme při sobě, skočili jsme tam za nimi. Teda až na Libušku. Ta se bála vrhnout se do prázdna. Naštěstí má ale za ušima, takže svázala špinavé ručníky, připevnila je k oknu a slezla k nám.

Mlha zmizela a my se ocitli v nějaké stodole. „Ale nee!! Seno! Pšík, Pšík!“ Chudák Láďa, měl velkou alergií a okolo nás nebylo nic jiného než seno. „No fu! Co to je?“ vykřikl Jindra. Zjistili jsme, že v seně je i několik slepičích vajíček. To byla sranda. Hned začaly padat vtípky. Každopádně, když se nám podařilo trošku Jindru očistit, všichni jsme si dávali pozor, kam šlapeme.

Bylo mi divné, že ze školy jsme najednou ve stodole. Kde se tam vzala? Kde to vůbec jsme? Kolik asi je?

Asi po deseti minutách neustálého kýčání, byl Láďa celý rudý. Měli jsme o něj strach. Po chvíli však jako kouzlem utichl. Říkala jsem si, co bude dál? Ale ono nic. A od té doby Láďovi seno nevadí, prostě zázrak.

Po stěnách stodoly byly různé malůvky a černobílé plakáty, spíš reklamní. Ale po dvéřích nebo nějaké bráně ani stopy. Akorát ve střeše díra, kterou jsme prorazili. Byla tam nuda a my nemáme rádi nudu. Po chvílce klábosení a strkání v seně Štěpán našel skleněnou láhev a já kousek rovné plochy, tak nás nenapadlo nic lepšího, než si zahrát flašku.

Byla to vážně psína. Zjistili jsme spoustu informací, třeba to, že Slávkovi se líbí Libuška, nebo že Jindra má holku a vlastně ještě psa. Pak tu byly také zajímavé úkoly. Láďa měl Anežce zaplést copánek, no a třeba Venda musel poslepu Monče rozepnout, no to je jedno. A vrchol flašky byl ten, že já a Lexa jsme měli za úkol, dát si pusy. Bylo to pro všechny opravdu záživné a velmi vyčerpávající.

V průběhu hry jsme dřou ve střeše sledovali mraky na obloze a postupně se stimávalo. Polehali jsme si pěkně vedle sebe, přikryli se senem a navzájem se hřáli, protože byla docela zima.

Pořád jsem se budila. Pozorovala hvězdy na obloze. Přemýšlela jsem o tom, co se nám stalo, proč jsme se sem vlastně dostali. Když jsem se vzbudila, už bylo k ránu, měla jsem na sobě Alexovu vestu. Byl tak pozorný, zřejmě taky nemohl spát. Navíc Štěpán pěkně chrápal.

Když jsme se všichni vzbudili, měli jsme veliký hlad. Většina však ráda jezdí stanovat, takže kluci rozdělali oheň a my, no, posbíraly jsme vajíčka. Na kameni uďelat volská oka, to je nejlepší. Nemusíte se bát, že tam začalo hořet, samozřejmě jsme to pak uhasili.

Po výběrné snídani jsme si chvíli povídali. Vyšlo najevo, že nejen já jsem v noci moc nespala. Libuška a Slávek se dali dohromady. Nevím, jestli vás tyhle věci zajímají, ale nás jo, takže budu pokračovat dál. Anežce se líbil Láďa, do té doby jsem to však věděla jen já. Poté co jí pomohl rozmotat vlasy, spolu také začali chodit. Zkrátka pro nás to byla velmi nabitá noc.

Odhadují, že tak po třech hodinách povídání jsem si všimla nápisu na zdi. Byl tam opět napsán rok 1939. Upozornila jsem na to samozřejmě i ostatní, ale ti to nijak neřešili. Já však vykřikla, aby ztichli a chvíli mě poslouchali. „Není to divné, že je to tu napsané? Proč by někdo psal do stodoly datum?“ To byla jen fečnická otázka, ale Štěpán mě přerušil: „Třeba proto, abys tady o tom pak mohla dělat monolog.“ Někdo se smál, ale mně to vtipné nepřišlo. I přes jejich popíchnutí a odmouvaní, jsem je přesvědčila, abychom se vrátili do staré učebny zeměpisu.

Postupně jsme vylezli po ručnicích, které tam minulý den zavázala Libuška. Chytrá holka. Nebýt jí, zůstali bychom ve stodole navždy. ale já zůstala stát a zírala jsem na rok na tabuli. Pořád mi to nešlo do hlavy. Byla jsem úplně mimo, nevnímala co se kolem mě děje. Teprve Jindra se pokusil mě z toho transu dostat, ale jak jsem se lekla, vlepila jsem mu facku. Pak mě Lexa zatahal za cop a já vykukla oči. „Už jsem na to přišla. Ta tabule je východ. Vzpomněla jsem si, že na té skřini, nebo dveřích, byl napsán rok 2023! To je určité ono!“

Někdo se tvářil kysele, druhý zase skákal ze židle. Za pokus to ale stálo. Chytrá jsem Alexe za ruku a ostatní šli za námi jako vojáci. Lexa se na mě trochu nevěřícně podíval. „Neboj a pojď!“ přikázala jsem mu jemně. Znít to divně, ale namířila jsem to se všemi rovnou do tabule. Najednou jsem nic neviděla, byla tma. Přeběhl mi mráz po zádech. Ujišťovala mě však teplá Alexova dlaň, kterou mi svíral tu mou. Popošli jsme ještě pár kroků a najednou se objevilo světlo. Ocitli jsme se na naší školní půdě.

Byla to obrovská radost a úleva. Během chvíly nám ale došlo, že dostaneme pořádné vynadáno. Rychle jsme tedy seběhli do třídy. Paní učitelka nás už čekala a všechny věci byly na stejných místech, jako když jsme odešli. „Kde máte tu mapu, pro kterou jsem vás poslala?“ řekla nám jen paní učitelka. Všichni jsme se na sebe udiveně podívali a pak na hodiny. Bylo jen o pět minut déle, než předtím. „Omlouváme se, ale nenašli jsme ji.“ odpověděla jsem trochu nejistě. Paní učitelka jen vzdychla a požádala nás, abychom se posadili.

„To není možný. Jak je to možný?“ probírali jsme o přestávce. Po nějakém čase jsme se rozhodli, někomu to fikt, nejdříve učitelkám, pak rodičům. Nakonec jsme to museli vyprávět i psychologovi, nikdo nám však nevěřil. Nikdy jsme ty dveře už nenašli, ale neustále na tento zážitek vzpomínáme. Každý z nás udělal krok vpřed. Ještě to odpoledne mě pozval Lexa na procházku a přinesl mi květiny. Takže naše třída byla propojená skrz na skrz. A je do teď. Myslím, že to byl nějaký zázrak, ale ať už to způsobil kdokoli nebo cokoli, věděl proč.



Tajná komnata v naší škole - 2. místo

František Valic, Adél Predotová

František s Adél a tajná komnata

Fanda se vzbudil, podíval se z okna a viděl zasněženou horu. A přemýšlel, jestli jsou ve škole Stachy tajné komnaty. Měli hodinu a Fanda se zeptal, jestli může na záchod. A všiml si červeného nápisu, který nám sděloval: **Tajná komnata je odemčená.** Když se ohlédl doprava, uviděl Ájnu kočku úplně zmraženou a vedle ní byla skvrna krve. Když přišli Honzík a Adélkou, tak se divili, co to je vedle té kočky. Šli spát. Ráno při vyučování se Fanda zeptal paní učitelky, jestli je ve škole nějaká skrytá tajná komnata. Paní učitelka mu řekla: „Více než před devadesáti lety čtyři mladíci postavili školu a jeden ze čtyř mladíků postavil tajnou komnatu.“ Paní učitelka jim taky řekla, že to můžou jít prozkoumat, a tak šli. Prohledali celou školu a mysleli, že na jednu místnost zapoměli. Adélka se zamyslela, kde nebyli: „Hm, kde jsme ještě nebyli? A už vím, my jsme nebyli na dívčích záchodech.“ Když šli na holčíčí záchody, tak Fanda našel sedm hadů. A Honzík za jednoho zatáhl a otevřely se tajné dveře. Vstoupili do nich a zavřely se. O hodinu poději Fanda, Honzík a Adélka ve tmě bájného baziliška zabili. A z jeho krve udělali lektvar. O hodinu později tam Honzík najednou nebyl, Adélka také a Fanda je šel hledat. Když je konečně našel, tak se divili, co to bylo. Hned šli k řediteli Markovi a ten jim prozradil, že to byl lektvar neviditelnosti.



Šestáci přejí všem
krásné prázdniny! Už
aby byly:)

